

אהרון שניידר ז"ל

אהוב ונאמן על משפחתו וחבריו.

נולד בברזיל ב- 11/12/29, בן בכור בין ארבעה אחים .
הגיע ארצה באניה נגבה ביום 9/4/1954

בנעוריו היה חבר בתנועה "דרור" וכמו הרבה צעירים מצא את מקומו ועליה היה מסור לעבודתו שמאוד אהב – חקלאות. בהכשרה

שנים רבות התמסר בתחום כח אדם, היתה לו גישה חיובית ואנושית.
לחבר כאדם בתוך הכלל

בין השנים 1971 – 1968, הוא ומשפחתו נסעו לברזיל במסגרת שליחות תנועתית. בחזרתו ניהל את מפעל הקרמיקה

תחום בולט באישיותו היה אהבתו וכשרונו לתיאטרון כשחקן וכבמאי
חברים לא שוכחים. את הופעותיו חגי פורים ,

חייו היו קצרים, עזב אותנו ב- 13/1/79, בן 49 השאיר אישה ושלושה ילדים.

יהיה זכרו ברוך.

שיחה עם ארתור

ארתור, כך אנחנו נהגנו לקרוא לך, כינוי עוד מזמן ילדותך, כאשר גרנו בבון – רטירו, בברזיל.
בשבילי ובשביל אנריקה, אחינו הקטן, היתה הדמות הסמכותית, דמות שאבינו לא נטל לעצמו, בגלל סיגנונו הטוב לב למדי.
תמיד סופר במשפחה שאנריקה היה אוהב להישאר בלי סנדלים בחצר הבית, כמובן ללא נוכחותך ומיד כשהוא ראה אותך מתקרב

לבית היה רץ לאמא בבקשה לנעול לו סנדלים, הוא ידע שהיה מקבל ממך נזיפה כל פעם שהיה יחף.
אך למרות הקול החזק והתקיף, עוד שכשהיינו ילדים, למדנו את הצד האנושי והאוהב שלך, בסדרה אין סופית של התייחסויות מלאות הבנה, מגן, אף ברגעים הבלתי צפויים.

אני זוכר כאילו זה קרה אתמול, פעם אחת בתיכון, נתת לי הסברים על תרגילי המתמטיקה, ולמרות כל מאמציך לא הצלחתי לסיים את התרגילים, בבוקר קמתי בחרדה ובדרך לבית הספר לא ידעתי מה להגיד למורה, והנה, בכיתה, כאשר פתחתי את המחברת, כל התרגילים עשויים ובצד, בעפרון, ההסבר על התרגיל והערה מפורשת למחוק את ההסבר לאחר שהוא מובן כבר.

השנים עברו, באת לארץ, שמרנו על קשר מכתבים, אבל רק לאחר פטירתו של אבינו היקר נפגשנו שוב ואמנם הייתי איש מבוגר ויכולתי לבכות על כתפיי.

אני זוכר שכתבתי לך גלויה מריו-דה-ז'נירו בדרכי לישראל לרגל מלחמת ששת הימים והודעתי לך על בואי. הייתי מודאג אם תבין את הצד הפזיז. אני יכול להגיד שנפגשנו ממש כמו מבוגרים וכמה טוב היה להיות ביחד ולפתור את בעיות המשפחה, המדינה, החברה, העולם ולהתלבט כלפי הבעיות של עצמנו.

שנות שליחותך בברזיל גיבשו באופן מוחלט את הקשרים והרגשות בינינו, לא היינו רק אחרים המבינים זה את זה, אלא היינו

יחד ברוח ובנפש והאירועים הפשוטים ביותר היו גורם לחוויה משותפת.
העבודה בתנועה ובקהילה שימשו כרקע להעשרה ביחסינו.

האהבה כלפי המוסיקה והריקוד הברזילאים, המטבח הברזילאי (סוף לילות בבאר של גוסטו) , האהבה לתיאטרון ולקולנוע, לספרות ליופי ולנוף הברזילאיים – כל אלה היו תמיד נושאים תמידיים לשיחות אינסופיות שהתמשכו שעות ארוכות.

עלייתי לארץ והסתגלותי כאן לא היו מצליחים ללא התערבותך, תמיכתך והבנתך, בשלבים השונים של הקליטה. שלושת הילדים שלך הם כמו ענפי עץ, כל אחד מהם מביא זרעים שאתה השארת וגידלת, בערכים שכיוונו את חייך ובצורת מעורבות כלפי אנשים.

בזמן מאבקך נגד מחלתך, תיכננו נסיעה ביחד, במידה ותשתחרר מהגורל הטרגי וזה מעיד על דבקות ואהבה לחיים. הקרב לא

היה הוגן ולא היה שווה, אבל אתה נלחמת בכל כוחותיך עד הרגע האחרון, כפי שתמיד נהגת בחיים. נחום אמר שהקיבוץ כבר לא יהיה אותו הקיבוץ בלעדייך, וזאת אמת הרבה יותר כאובה במשפחתנו. כמו אבינו, אתה היית המשפחה שלנו.

ארתור, אתה נטעת עץ הנותן צל ויופי לביתך; אתה גידלת שלושה ילדים שכל אחד בדרכו הוא המשכיותך; היו לך חיים שבשל עצמם הם ספר כתוב עם הרבה הרבה אהבה, מסירות וחיבה לכל אלה שחיו בקרבתך.

אחייך, פאולו

אהרון

יש אנשים שהולכים
ואותם זוכרים-
עם דמעות בעיניים,
יש אנשים שהולכים
ואותם זוכרים-
עם חיוך בשפתיים,
החיוך הוא אינו של שמחה,
החיוך הוא כעין הצדעה
לאדם, לחבר, לאומן
שעל בימת החיים
הצטיין גם כשחקן!

היית לנו יקר מדי
היית שייך לנוף, להווי,
הבית אפוף געגועים אליך
הבית נשאר יתום, בלעדיך...

גליה